

Arrest

nr. 60 820 van 2 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 mei 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. LANDTSHEERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Tunesische nationaliteit.

Op 12 april 2008 huwt verzoeker te Tunesië met mevr. H.C.(...), van Belgische nationaliteit.

Op 20 juni 2008 vraagt verzoeker een visum gezinshereniging aan.

Op 2 februari 2009 wordt aan verzoeker een visum gezinshereniging toegekend.

Op 11 februari 2009 heeft verzoeker zich aangemeld bij de stad Gent teneinde zich in te schrijven en ontvangt hij een attest van inschrijving (bijlage 15).

Op 20 mei 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 19 september 2009 doet de echtgenote van verzoeker, mevr. H.C. (...) aangifte van een schijnhuwelijk.

Op 11 februari 2010 en 9 april 2010 wordt een negatieve woonstcontrole uitgevoerd.

Op 19 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 februari 2011. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B.R.I. (...), geboren te (...), op (...), van Tunesische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Volgens artikel 42quater, § 1,4°, van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtlieden. Uit het samenwoonstverslag dd.11.02.2010 van de politie van Gent blijkt dat de Belgische onderdane het slachtoffer is van een schijnhuwelijk. Ze werd bestolen en belogen door betrokkene en hierdoor werd de relatie verbroken. De Belgische onderdaan heeft een procedure opgestart om het huwelijk nietig te laten verklaren. Betrokkene woont heden te (...), 27/F000 te 9000 Gent. De echtgenote van betrokkene verblijft alleen te (...), 235 in Gent."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Verder voert verzoeker ook nog een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat verzoekers echtgenote aan de politie heeft verklaard dat zij het slachtoffer zou zijn van een schijnhuwelijk en een procedure te hebben opgestart tot nietigverklaring van het huwelijk.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig worden geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op de eenzijdige verklaringen van verzoekers echtgenote, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat verzoeker buiten zijn wil om door zijn echtgenote het huis werd uitgezet en noodgedwongen zijn toevlucht te nemen in een opvangcentrum Eilandje aan de Koopvaardijlaan 1 te 9000 Gent.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is.

Dat verzoeker vaststelt dat hij tot op heden zelfs geen dagvaarding tot vernietiging van zijn huwelijk heeft ontvangen.

*Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.
Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder."*

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt:

*'Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.
Manifeste beoordelingsfout'*

Vooreerst benadrukt de verwerende partij dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Verder laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin enkel inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751. 4.7.1996. T.B.P. 1996. 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979. Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.: Antwerpen. 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Ondergeschikt en in antwoord op verzoekers concrete kritiek, laat de verwerende partij gelden dat zijn beschouwingen niet kunnen overtuigen.

Verzoeker poneert dat de verklaringen van zijn echtgenote dat zij slachtoffer is van een schijnhuwelijk en een procedure tot nietigverklaring van het huwelijk heeft opgestart, geen afdoende gemotiveerde beslissing uitmaakt. Het zijn - aldus verzoeker – eenzijdige verklaringen.

Hij stelt dat hij niet werd gehoord.

Verzoekers kritiek kan niet overtuigen.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd in de beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

Reden van de beslissing

‘Volgens artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12. 1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtlieden. Uit het samenwoonstverslag dd 11.02.2010 van de politie van Gent blijkt dat de Belgische onderdane het slachtoffer is van een schijnhuwelijk. Ze werd bestolen en belogen door betrokkene en hierdoor werd de relatie verbroken. De Belgische onderdaan heeft een procedure opgestart om het huwelijk nietig te laten verklaren. Betrokkene woont heden te (...), 27/F000 te 9000 Gent. De echtgenote van betrokkene verblijft alleen te (...), 235 in Gent.’

Inderdaad luidt art. 42quater, §1. 4° van de Vreemdelingenwet als volgt:

‘§1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, 2, eerste lid 10 of 2°, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer’

Verzoeker toont met zijn vage en ongestaafde kritiek niet aan dat de gemachtigde is uitgegaan van verkeerde feitelijkheden. Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verzoeker erkent zelfs dat hij elders verblijft.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft terecht een beslissing genomen op basis van het samenwoonstverslag dd. 11.02.2010 en de verklaringen van zijn echtgenote.

“Het bestuur dient bij het nemen van een beslissing bovendien uit te gaan van de feiten en niet van de beweemde wensen van een vreemdeling. Het feit dat één van de echtlieden door zijn verklaringen en

handelingen uitdrukkelijk aangeeft dat er geen echtelijke relatie en geen samenwoning meer is volstaat, zonder dat enige bijkomende afweging vereist is, om te concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.”
(R.v.V. nr. 25.356 van 30 maart 2009)

Verzoekers bemerking dat hij had moeten worden gehoord kan niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, T. OPDEBEECK, “De hoorplicht” in Beginzelen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek. Brugge, die Keure, 2006. 247.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om aan verzoeker het verblijf te weigeren.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.”

Uit de argumentatie van het eerste middel blijkt dat verzoeker een schending aanvoert van de motiveringsplicht in die zin dat de beslissing niet “afdoende” werd gemotiveerd. Verzoeker meent dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een schending van de rechten van verdediging aangezien de bestreden beslissing is gebaseerd op eenzijdige verklaringen van zijn echtgenote zonder dat zijn standpunt ter zake werd gehoord. Voorts stelt verzoeker dat hij tot op heden geen dagvaarding tot vernietiging van zijn huwelijk heeft ontvangen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006 nr. 154.954).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De voormelde wetsbepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort het vreemdelingenbesluit) gesteld dat het recht op verblijf van verzoeker wordt beëindigd en dit om reden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtelieden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van de bestreden beslissing kent. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker is echter van oordeel dat deze uitdrukkelijke motiveringsplicht, meer bepaald het “afdoende karakter” van deze motiveringsplicht, niet is nagekomen aangezien de bestreden beslissing enkel is gebaseerd op eenzijdige verklaringen zijn echtgenote zonder dat zijn standpunt ter zake werd gehoord.

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Het in voorliggend geval relevante onderdeel van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, met name § 1, eerste lid, 4° luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”.

De Raad stelt vast dat de stukken van het administratief dossier de motivering van de bestreden beslissing bevestigen. Op 20 mei 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 19 september 2009 doet de echtgenote van verzoeker aangifte van een schijnhuwelijk. Op 11 februari 2010 en 9 april 2010 wordt een woonstcontrole uitgevoerd waaruit blijkt dat verzoeker de echtelijke woning heeft verlaten.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name het niet bestaan van een gezamenlijke vestiging, wordt door verzoeker ook niet betwist nu hij zelf in zijn inleidend verzoekschrift verklaart in een opvangcentrum te verblijven. Het bestuur diende, om toepassing te kunnen maken van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, niet te verifiëren wie schuldig was aan de beëindiging van een gezamenlijke vestiging. Het bestuur dient zoals de verwerende partij terecht aangeeft, uit te gaan van de feiten. Het feit dat één van de echtelieden door zijn verklaringen en handelingen uitdrukkelijk aangeeft dat er geen echtelijke relatie en geen samenwonen meer is en dat later effectief wordt vastgesteld dat er inderdaad geen samenwonen meer is, volstaat, zonder dat er enige bijkomende afweging vereist is, om te concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Waar verzoeker hierbij een schending van de rechten van verdediging aanvoert, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Hoe dan ook blijkt dat verzoeker zelfs in zijn verzoekschrift de feiten zoals vastgesteld door de verwerende partij niet ontkent. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf aan dat hij niet meer bij zijn echtgenote verblijft. Het gegeven dat dit buiten zijn wil om was en dat er tot op heden geen sprake is van een echtscheiding of nietigverklaring van het huwelijk doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, hetgeen voldoende is om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. Gezien het *in casu* vaststond dat er geen gezamenlijke vestiging meer was daar de echtgenoten gescheiden leven, hoefde verweerder verzoeker aldus niet te horen, nog te contacteren om zijn standpunt kenbaar te maken. Zoals voormeld volstaat echter de vaststelling dat uit niet betwiste gegevens blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Er is geen sprake van een schending van de rechten van verdediging.

Gelet op de bovenstaande uiteenzetting concludeert de Raad dat de verwerende partij binnen haar wettelijke bevoegdheid is gebleven en bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar oordeel is gekomen.

Uit het voorgaande blijkt dat er geen sprake is van een manifeste beoordelingsfout, noch van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsverplichting.

Het enig middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU